

צלצול. היא צריכה עכשיו להכנס לכיתה. רק לכן, מרימה את עצמה מהכסא בחדר המורות. בולעת אנחה. מכתפת את התיק. מלבישה חיוך לכבוד מחנכת צעירה שעוברת לידה. הולכת קוממיות לכיתה שלה. מורה בתפקיד.

"המורה מגיעה!" צהלות נשמעות מכיוון הכיתה. ככל שהיא מתקרבת, הן הופכות היסטריות. היא פוקדת על עצמה להמשיך ללכת. זו הכיתה שלה השנה. אין לה לאן לברוח.

"המורה מגיעה!" היא מספיקה לשמוע שוב לפני שהיא עומדת בפתח. היא צריכה לשמוח שהן במקום, כולן. עומדות ומחכות לה בדממה. מסתכלת בהן שעה שעושה את דרכה אל השולחן. הן מסתכלות בה גם הן. מה יש במבטים שלהן?

"שבנה, בנות", אומרת לאט. מניחה את התיק על השולחן, מתיישבת גם. הן מצייתות. לא מסירות ממנה מבט.

למה?

היא משפילה את עיניה. אולי שכחה לרכוס כפתור בחליפה? אולי נעלה את הנעליים הפוך? לא. הכל בסדר. אז למה הן ככה. מציצה אל השעון. אולי לא היתה אמורה להכנס לכיתה

שלה עכשיו?

צחקוק כבוש נשמע מכיוון מסוים מאוד.

היא מרימה את עיניה. חיהלה מסתכלת בה ממקומה, משלבת ידיים. גם שושי. האם אלו הן שצחקו? לא יכולה לדעת.

תלמדי. אומרת אהובה לעצמה. פשוט תלמדי אותן עכשיו. זהו הדבר הטוב ביותר שאת יכולה לעשות.

ממשמשת בתיק, מוציאה את מחברת נביא. "בשיעור שעבר היו לנו שיעורי בית", היא אומרת. "מי רוצה לקרוא אותם בקול?"

"אני", מצביעה עדינה. מקריאה. מסיימת. אהובה לוקחת את היומן כדי לסמן שעדינה קראה שיעורי בית. נזכרת שלא קראה שמות. יותר מידי פעמים זה קורה לה. והשנה זה לא טוב. נס שנזכרה עכשיו. עוברת על השמות. פתאום אוחזת שהבנות פשוט שקטות. לא משנה הסיבה - זה נהדר. מרגישה נינוחות לא מוכרת. הרבה זמן לא התחילה שיעור בצורה רגועה כל כך.

מסיימת לקרוא את השמות, בשלווה לוקחת לורד לוח ירוק ביד אחת, נוטלת את הפקק שלו ביד השניה, מסתובבת אל הלוח כדי לכתוב את הפרק בו הן אוחזות, הבנות כולן עוקבות אחריה בדממה.

היא מסתובבת אל הלוח.

מצפה לה הפתעה.

הלוח נקי וחלק כמו שהרבה זמן לא היה. רק דף תלוי עליו, מתנועע בנחת מרוח המזגן.

מה זה צריך להיות? היא דוממת, מקרבת את עצמה אל הלוח. ברגעים אלו אין כיתה מאחוריה, רק דף מתריס שתלוי על הלוח, מודבק בפיסת דבק סלוטייפ דקיק.

לא יכול להיות שזו היא, האשה שמחייכת אליה חיוך מוזר מן הדף.

לא יכול להיות. הפאה שלה קצרה, אבל לא מנופחת כל כך.

היא נוהגת לשלב ידיים, אבל לא בצורה מתנשאת שכזו. והצבעים בחליפה שלה דומים, אך לא צועקים כל כך.

זו לא היא, דמות המורה חסרת הטעם שמצוירת על הדף. רק קריקטורה שלה.

מי ציירה את הציור הזה? היא תוהה בתוך עצמה. שומרת היטב על הבעות פניה.

כיתה של מבטים תלויה בה, מצפה לתגובה. היא לא מסתובבת אליהן. ברור לה שלא תצעק עכשיו. גם לא מול גל הלחישות.

נחושה, פוסעת צעד לעבר הדף התלוי, שולחת את היד, מורידה אותו לאט, בזהירות. מקפלת את הדבק אל הצד האחורי של הדף. אחר כך מקפלת את הדף פעם אחת. עוד פעם. מחזקת את הקיפול, מכניסה את היד אל התיק, פותחת רוכסן נסתר, מכניסה אליו את הדף.

מרימה עיניים אל השקט ההמום.

"אנחנו בפסוק י' בפרק כ"ז", אחרי שרושמת בגדול על הלוח, היא אומרת בקול הטבעי ביותר שמצליחה להפיק. "מי זוכרת משיעור שעבר כיצד החל הפרק?"

אצבע מהוססת מורמת. עוד אחת.

"שני", היא אומרת. "בואי, ספרי לנו מה היה בתחילת הפרק".

שני מתעלמת מלחשושים שמתחילים שוב. מספרת בקצרה. אהובה מחמיאה. עוברת אל השיעור עצמו. מלמדת בכל כוחה. משקיעה עצמה בנושא. מורה בנשמה, תמיד אמרו לה. כבר עשור שזו מציאות בשטח. היא חייבת לשרוד. לפחות עד סוף השיעור הזה.

היא שורדת. אפילו יפה מאוד. השיעור מתנהל חלק, כמו שהרבה זמן לא היו השיעורים שלה בכיתה. הבנות אתה, מרוכזות. מנסה להיות מרוכזת גם היא, אבל רק צללית שלה שואלת שאלות. עונה תשובות. היא לא מסתכלת בשעון. יודעת שהצלצול יגיע בסוף.

הוא באמת מגיע, אוסף את השיעור אל עמו. אם ישאלו אותה

מה לימדה, לא מספיק יודעת. בתיק שלה בוער דף מאויר ביד חסרת גבולות. כזו שגם העזה לקחת את המעשה צעד קדימה ולתלות לראווה על הלוח. היא צריכה לקום, לקחת את התיק, להחליט בחדר מורות מה לעשות עם הדף שבתוכו. אולי להמשיך להתעלם. אולי לגשת למנהלת. צריכה לחשוב. אבל לפני כן, חייבת לקום.

קמה. הכיתה כבר כמעט ריקה. הבנות יצאו אל ההפסקה. מותרות כיתה שנראית אחרי סערה. המנהלת העירה לה על כך מספר פעמים מתחילת השנה. היא ניסתה להגיד לבנות. אבל זה לא התקבל טוב. לא כשהאופוזיציה בכיתה משמעותית כל כך.

חבל, היא מסלקת מהדרך שרוול כוסות חד פעמיים. סוקרת שוב את הלכלוך מסביב. סדר בכיתה, מעיד על למידה. השולחנות כאן לא שייכים לכלל הזה. עוברת מטור לטור. משולחן לשולחן. ספרים, גיבובי שכפולים, כלי כתיבה. עדות אילמת למצב הצבירה של כיתת החינוך שלה.

מבטה נעצר בשולחן של חיהלה.

מה זה? היא הולכת. מגיעה אליו. דפים דפים מפוזרים עליו. לידם עפרונות צבעוניים. מתקרבת, לא צריכה להתכופף כדי לראות. אוסף של דמויות בעלות מראה מורתי.

משורטטות. מעוותות.